

Nejen jednu, ale hned dvě Lucerny předložili druhou listopadovou sobotu natěšenému publiku **Nezmaři**

a

Cop

ke svým dožitým 40. narozeninám.

„*Lístky se začaly prodávat v září a v říjnu již byly vyprodané. Tak se Agentura Ságl rozhodla, že přidáme ještě odpolední koncert,*“

řekl mi Míša Leicht. Dovolte mi právě z něj předložit několik zážitků.

Míša Leicht

s

Jimem Drengubákem

v sakách rozprávějí o tom, kdo z nich byl loni ve Zlatém slavíku (míněn patrně Český slavík) 83. a kdo až 86. a jak se, panečku, zlepšili od předloňska, kdy byli až na 112. místě (tak nějak; skutečně pronášená čísla si samozřejmě nepamatuji). Takhle podivně vypadal úvod koncertu; rychle nabral tempo poté, co se ukázalo, že zveřejněná statistika Českého slavíka slouží jako záminka pro vystoupení Nezmarů v druhé půli koncertu (byli o ta tři místa výš...), zatímco

Cop

jim bude dělat předkapelu a začne ihned, jen co oba moderátoři odhodí saka do diváků. (Fakt!) Cop tím možná vyfasoval horší zvuk (nevím, jestli to bylo tím, že začínali, ale několik prvních skladeb se mistr zvuku Honza Friedl, takto celkem zasloužilý znalec Lucerny, poněkud zastřeloval...), ale jinak dostali koncert do obrátek rychle a spolehlivě. Výrazným – tedy obvyklým - výkonem zpěváků i instrumentalistů, bez jakýchkoli hostů. S velkými hity i písněmi normálnějšího rázu, od chaloupkovin (

Pastorále, Nic víc

) až po tři songy z nejnovějšího, rok starého maxisinglu. S typickým uváděním Míši Leichta, který mluvil tak akorát, aby zbylo dost místa na muziku. Vlastně jenom dva momenty byly atypické.

Jedním z nich byla předem domluvená akce „*zahrajeme jednu písničku od té druhé kapely*“.

Cop si vybral

O stavbě světa

a nepodařilo se mu ji tak docela dohrát; říká se tomu „písnička neskončila, písnička přestala“.

(Těšil jsem se, co na to Nezmaři: Pavel Zajíc nezklamal a Copáky si několika typickými zaječícími větami vychutnal. Následovalo nezmarské

Myslím na Colorado

, kde si pro změnu Tonda Hlaváč na místě vymyslel půlku první sloky...) Druhá akce byla

Napsal uživatel Tomáš Hrubý
Středa, 14 Listopad 2018 21:08

ovšem docela zásadní: křest (plechovkovým pivem) knihy

Legenda jménem Cop

, jako kmotr

Jarda

, bývalý starosta Hrádku u Rokycan. (Jistě bylo řečeno i kmotrovo příjmení, ale ke mně nedolétlo, omlouvám se.)* Autor

Jaroslav Vince Pospíšil

, publicista, konferenciér a zejména grafik a výtvarník spolupracující s Copem dlouhá desetiletí, ji připravoval řadu let.

„On ji udělal, ne napsal,“

upřesnil mi Míša, a pokud byste snad měli (jinak oprávněný) pocit, že je to to samé, tak to znamená, že jste knihu ještě neviděli. Ale jo, sem tam něco drobnějších spojovacích textů Vince opravdu napsal (a v kontextu délky knihy je to hóódně písmenek), ale jinak se jedná o obrovskou, 230stránkovou koláž fotografií, nejrůznějších faksimile dobového tisku nebo třeba copáckých playlistů, textů písniček, všeho možného, celé je to provázané do podoby jakéhosi obřího komiksu a ještě tam jeden komiks ze života Copu Vince nakreslil... Ne, to jste opravdu neviděli, aspoň u nás určitě ne. Páni muzikanti odpustí, tohle byl pro mne největší zážitek z Lucerny; rozhodně neváhejte s koupí.

Nezmaři v druhé půli akce měli jednoznačně lepší zvuk. S ostatním už bych si nebyl tak jistý, ale nebyli jsme na závodech, že. Značná část dramaturgie Nezmarů byla koncipována jako výňatky z jejich hlavního „slavicího“ koncertu, který proběhl v květnu v Českých Budějovicích a kde bylo na všechno samozřejmě víc času. Možná, že koncepce Copu byla vlastně stejná, ale u Nezmarů s větším podílem mluveného slova, legráček a všelijakých připravených akcí to bylo víc vidět; a hlavně čtyřicetiny Copu jsem viděl poprvé až v Lucerně. Nezmaři měli v květnu v Českých Budějovicích spoustu hostů, do Lucerny dorazilo „jenom“ smyčcové kvarteto rozšířené o hráčku na hoboj, zato mu však nechali Nezmaři převeliký prostor. To byla podle mě hlavní chyba druhé půle; pohleďte do playlistu a posuďte sami. „Více Nezmarů,“ chtělo se mi zvolat na konci jejich bloku. Pokorně ovšem uznávám, že to divák průměrný, který některá čísla viděl poprvé, mohl cítit úplně jinak. Ano, sólový pěvec Pavel Zajíc, který za doprovodu symfoniků přednáší *Mamutí křik*, je napoprvé docela taškařice (ještě to doprovází Tonda Hlaváč na kytaru, ale toho uklidili pod pódium, aby vizuálně nerušil...), stejně jako Tondova exhibice na trampské lži v *Montiho Čardáši*. A třeba *Růže* je se smyčci a hobojem docela impozantní. No ale... více Nezmarů!

Závěr byl očekávatelný a přesto očekávaný: všech devět muzikantů na pódiu a čtyři společné kousky. Zde je třeba vsuvky: za umělci bylo umístěno obří plátno, na které se celou dobu

Napsal uživatel Tomáš Hrubý
Středa, 14 Listopad 2018 21:08

promítalo leccos, dění na pódiu a také historické fotografie (což je velmi vděčná disciplína: díky za ně). Takže do zákulisí se muselo odcházet postranními, nepohodlnými schůdky. „

My vám zahrajeme napřed dvě písničky. Pak nikam neodejdeme, protože to bysme se tu zabili, a dvě písničky přidáme. A to bude všechno,“

pravil Míša Leicht. A tak se stalo: napřed po hitu v režii vždy jedné kapely a jako přídávky dejme tomu cizí písně oslavencům blízké.

Zátoku

zpívala Šárka Benetková a Míša Leicht, pět slok

Bedny od whisky

všech pět sólistů obou kapel, tedy Míša, Jirka Vopava, Tonda, Šárka a Pavel. A to bylo všechno.

Vždycky když někdo z mně blízkých muzikantů hraje v Lucerně – v poslední době jsou to většinou různé výroční koncerty – rozhlížím se kolem sebe a říkám si, koho všeho už slavná prádelna zažila, od trampských večerů v 60. letech po koncert Louise Armstronga. Všechna ta slavná historie tam někde visí u stropu. A že jsem moc rád – přestože vím, že je to čím dál těžší – že si muzikanti našich žánrů čas od času na Lucernu troufnou a funguje to. Jasně: 40 je 40, Míša z pódia připouští, že neví, kdy naskládají dost písní pro další album a Nezmaři zase přepouštějí kus svého času působivým symfonikům. Štíky v rybníce holt už vypadají jinak. Ale štíky nás do Lucerny nevezmou. Což já považuji za hodnotu (samozřejmě, nejen tu slavnou Lucernu, ale obecně, umění oslovit velké skupiny), za kterou jsem oběma našim legendám vděčný.

Cop a Nezmaři – 40 let, 10. listopadu 2018, Praha, velký sál Lucerny, Ságl Production Playlist:

- 1) Cop: Mávej všem
 - 2) Cop: Nad ránem
 - 3) Cop: Tajný přání
 - 4) Cop: Baby
 - 5) Cop: Pastorále
 - 6) Cop: Tvá máma ví
 - 7) Cop: Stopy kol
 - 8) Cop: O stavbě světa
 - 9) Cop: Žlutá kytka
 - 10) Cop: Dávej...
- Křest knihy Legenda jménem Cop
- 11) Cop: Bílým koním

Cop a Nezmaři: a taky křest knihy, hostující symfonici a Lucerna se slávou pod stropem

Napsal uživatel Tomáš Hrubý
Středa, 14 Listopad 2018 21:08

- 12) Cop: Jednou
- 13) Cop: Rock and Roll
- 14) Cop: Neboj...
- 15) Cop: Přes dráty
- 16) Cop: Nic víc
- Přestávka
- 17) Nezmaři: Kladivo
- 18) Nezmaři: Fénix
- 19) Nezmaři: Když nad ránem ozvou se kohouti
- 20) Nezmaři: Písek
- 21) Nezmaři: Neuhádneš
- 22) Nezmaři: Myslím na Colorado
- 23) Šárka Benetková a Pavel Bárny Barnáš: Anděl
- 24) Smyčcové kvarteto: Tenkrát na Západě (Ennio Morricone)
- 25) Smyčcové kvarteto: Malá noční hudba (Wolfgang Amadeus Mozart)
- 26) Nezmaři a smyčcové kvarteto a hoboj: Mamutí křik
- 27) Nezmaři a smyčcové kvarteto a hoboj: Bodláky ve vlasech
- 28) Nezmaři a smyčcové kvarteto a hoboj: Září
- 29) Nezmaři a smyčcové kvarteto a hoboj: Růže
- 30) Nezmaři a smyčcové kvarteto a hoboj: Čardáš (Vittorio Monti)
- 31) Nezmaři: Rosa na kolejích
- 32) Cop a Nezmaři: Pár minut
- 33) Nezmaři a Cop: Ráno bylo stejný
- 34) Cop a Nezmaři: Zátoka
- 35) Nezmaři a Cop: Bedna od whisky

Fotografie z večerního koncertu: <https://www.facebook.com/saglproduction/posts/2093214180942406>

* Jaroslav Perlík (pozn. edit.)